

Til Rovviltnemnda i region 2 v/Statsforvalteren i Østfold, Buskerud, Oslo og Akershus
Kopi: Klima- og miljødepartementet, Miljødirektoratet

Deres ref.: 6/2026
28. august 2026

Begjæring om utsatt iverksetting etter forvaltningsloven § 42

Foreningen Våre Rovdyr (FVR) ber om at Rovviltnemnda i region 2 sitt vedtak om lisensfelling av ulv i 2026/2027 gis utsatt iverksetting etter forvaltningsloven § 42 frem til klagen er endelig avgjort.

Lisensfellingene innebærer irreversible inngrep. Dersom ulver felles før klagebehandlingen er avsluttet, vil en eventuell senere omgjøring ikke kunne gjenopprette den faktiske tilstanden.

Dette hensynet veier særlig tungt i årets situasjon. Det nasjonale bestandsmålet for ulv er ikke nådd. Den norske delbestanden har gått tilbake de siste årene, antallet registrerte ulver med helt eller delvis tilhold i Norge er lavt, og den skandinaviske bestanden er fortsatt preget av alvorlig innavl.

FVR ber derfor om at begjæringen om utsatt iverksetting avgjøres uttrykkelig og i god tid før lisensfellingsperioden starter.

Klage på vedtak om kvote for lisensfelling av ulv i region 2 i 2026/2027

Foreningen Våre Rovdyr viser til Rovviltnemnda i region 2 sitt vedtak om lisensfelling av to ulver i hele region 2 i 2026/2027.

FVR påklager vedtaket i sin helhet og ber om at det oppheves.

FVR mener det foreligger vesentlig tvil om nemndas vedtakskompetanse i årets bestandssituasjon. Videre mener FVR at vilkårene i naturmangfoldloven § 18 ikke er tilstrekkelig dokumentert, at vurderingene etter naturmangfoldloven §§ 8–10 er mangelfulle, og at vedtaket ikke inneholder en tilstrekkelig konkret vurdering av skadepotensial, andre tilfredsstillende løsninger, kvotestørrelse eller samlet belastning.

Vedtaket er særlig problematisk fordi det nasjonale bestandsmålet for ulv ikke er nådd. Nemnda åpner likevel for lisensfelling over hele region 2 og begrunner dette i vesentlig grad med et

generelt skadepotensial, ulvens vandringskapasitet og ønsket om å begrense artens utbredelse og etablering utenfor ulvesonen.

FVR mener dette krever en langt strengere rettslig vurdering enn den som fremgår av vedtaket.

Nemndas vedtakskompetanse er ikke tilstrekkelig avklart

Rovviltnemnda begrunner sin kompetanse med at det ikke er fastsatt mål om yngling av ulv i region 2, og at nemnda «følgelig» har myndighet til å fastsette lisensfellingskvote etter rovviltforskriften § 10, jf. §§ 4 bokstav b og 7.

FVR mener denne slutningen krever en vesentlig grundigere rettslig begrunnelse.

Rovviltforskriften § 7 første ledd fastsetter at rovviltnemnda har myndighet til å fatte vedtak om kvote for felling etter §§ 8 og 10 og jakt etter § 11 når bestanden av den enkelte art ligger over de nasjonalt fastsatte bestandsmålene for regionen, jf. § 4. Bestemmelsen er altså formulert som en positiv kompetanseregulering knyttet til forholdet mellom bestand og et regionalt fastsatt bestandsmål.

Ordlyden sier ikke uttrykkelig at fravær av et regionalt bestandsmål automatisk skal likestilles med at kompetansevilkåret er oppfylt. Fravær av et mål er språklig og rettslig noe annet enn at en bestand ligger over et mål.

Dette underbygges av departementets kommentarer til § 7. Der fremgår det at nemnda for hver rovviltart på vedtakstidspunktet må ta stilling til om den har myndighet, og at rovviltnemndene har myndighet når bestandsmålet for den enkelte art i regionen er nådd. Dersom bestanden ligger under det fastsatte måltallet, ligger myndigheten hos Miljødirektoratet. Kommentarene omtaler derimot ikke uttrykkelig hvilken rettslig slutning som skal trekkes når det overhodet ikke er fastsatt noe regionalt bestandsmål for arten.

FVR er kjent med at det har utviklet seg en forvaltningspraksis hvor regioner uten regionalt bestandsmål for ulv anses å ha myndighet til å fastsette lisensfellingskvote, og at Klima- og miljødepartementet tidligere har lagt denne forståelsen til grunn. FVR gjør derfor ikke gjeldende at manglende kompetanse følger automatisk av at region 2 ikke har eget ulvemål.

Forvaltningspraksis kan imidlertid ikke i seg selv erstatte kravet til hjemmel. Når vedtaket griper inn i vernet av en fredet og kritisk truet art, må kompetansegrunnlaget kunne forankres i forskriftens ordlyd, system og formål.

Spørsmålet får særlig betydning i 2026 fordi den nasjonale ulvebestanden faktisk ligger under Stortingets fastsatte bestandsmål. Det er dermed ikke tale om en situasjon hvor en bestand over mål skal reguleres ned. Nemnda benytter i stedet fraværet av et regionalt ynglemål som grunnlag for å åpne for uttak i en nasjonal bestand som allerede ligger under målet.

FVR mener derfor Klima- og miljødepartementet må foreta en uttrykkelig og selvstendig rettslig prøving av om rovviltforskriften § 7 gir region 2 vedtakskompetanse i denne situasjonen, og ikke nøye seg med å vise til tidligere forvaltningspraksis.

Fravær av regionalt bestandsmål kan ikke bety fravær av nedre grense for vern

Nemndas forståelse skaper et prinsipielt problem: Dersom fraværet av regionalt bestandsmål automatisk innebærer full vedtakskompetanse, vil regioner hvor det politisk er bestemt at ulv ikke skal ha egne ynglemål i praksis kunne behandle dette som om bestandsmålet var null.

Det kan vanskelig være en naturlig følge av kompetanseregelen. At region 2 ikke er gitt ansvar for å oppnå et bestemt antall ynglinger av ulv, er ikke det samme som at ulv rettslig sett ikke skal kunne forekomme der.

Ulver som oppholder seg eller vandrer gjennom region 2 inngår fortsatt i den norske og sørskandinaviske bestanden. Uttak av disse individene kan derfor ha betydning for nasjonal måloppnåelse, genetisk utveksling og bestandens langsiktige levedyktighet. Den nasjonale ulvebestanden kjenner ingen administrative regiongrenser. Fravær av et regionalt bestandsmål kan derfor ikke behandles som om region 2 har et implisitt bestandsmål på null ulver.

Bestandsmålet er ikke nådd – dette må få rettslig betydning

Bestandsovervåkingen for vinteren 2025/2026 viser 3,5 ynglinger i Norge, hvorav bare to var helnorske. Det nasjonale bestandsmålet er 4–6 ynglinger, hvorav minst tre skal være helnorske. Bestandsmålet er dermed ikke nådd på noen av de to kriteriene. Saksframlegget opplyser videre at 45–47 ulver ble registrert med helt eller delvis tilhold i Norge, og at den norske delbestanden har hatt en nedgang de siste årene.

FVR mener dette må være et sentralt utgangspunkt for enhver vurdering av ytterligere uttak.

Høyesterett har i HR-2023-936-A lagt vekt på måloppnåelsen ved vurderingen av uttak av ulv. Når oppnådd bestandsmål kan inngå som et moment som svekker vernehensynenes relative vekt, må det motsatte nødvendigvis ha betydning når bestanden ligger under målet, ellers får bestandsmålet en asymmetrisk funksjon: Det brukes som argument for felling når bestanden ligger over målet, men gis ingen tilsvarende vernevirkning når bestanden ligger under.

FVR kan ikke se at vedtaket reflekterer en skjerpet terskel for uttak som følge av årets bestandssituasjon.

Geografisk differensiert forvaltning må praktiseres innenfor naturmangfoldloven §§ 4 og 5

FVR bestrider ikke at geografisk differensiert forvaltning er et relevant prinsipp i norsk rovviltforvaltning, men dette prinsippet er ikke en selvstendig fellingshjemmel.

Naturmangfoldloven § 18 krever fortsatt at vilkårene for unntak fra fredningen er oppfylt. Den geografisk differensierte forvaltningen må dessuten praktiseres innenfor de overordnede rammene i naturmangfoldloven, herunder forvaltningsmålene i §§ 4 og 5.

Etter § 5 er målet at artene og deres genetiske mangfold ivaretas på lang sikt, og at artene forekommer i levedyktige bestander i sine naturlige utbredelsesområder. Bestemmelsen fastsetter også at artenes økologiske funksjonsområder og øvrige økologiske betingelser skal ivaretas så langt det er nødvendig for å nå dette målet.

Ulvesonen er en administrativ forvaltningssone. Den er ikke en rettslig eller biologisk avgrensning av ulvens naturlige utbredelsesområde. Meld. St. 21 (2015–2016) beskriver selv «naturlig utbredelsesområde» som det geografiske området der det er naturlig at arten forekommer.

Dette må også ses i sammenheng med naturmangfoldloven § 4. Bestemmelsen fastsetter som mål at naturtyper skal ivaretas med det artsmangfoldet og de økologiske prosessene som kjennetegner dem, og at økosystemenes funksjoner, struktur og produktivitet skal ivaretas så langt det anses rimelig. Ulv er en del av de økologiske prosessene i de økosystemene hvor arten naturlig forekommer.

FVR er samtidig kjent med at forarbeidene til naturmangfoldloven uttrykkelig slår fast at § 5 ikke er til hinder for en geografisk differensiert rovviltforvaltning. Poenget er derfor ikke at enhver felling utenfor ulvesonen i seg selv er i strid med §§ 4 eller 5. Poenget er at soneforvaltningen må praktiseres innenfor lovens overordnede forvaltningsmål, og ikke kan omformes til en generell rettslig presumsjon for at ulv utenfor sonen skal fjernes.

Et politisk ønske om at ynglinger av ulv fortrinnsvis skal skje innenfor ulvesonen kan derfor ikke uten videre omformes til en generell rett til å avlive ulver som befinner seg utenfor den. En slik forståelse ville innebære at en administrativ soneinndeling i praksis gis større vekt enn lovens krav om at arten og dens genetiske mangfold skal ivaretas på lang sikt i sitt naturlige utbredelsesområde.

Nemndas egen beskrivelse av lisensfellingens formål skaper en grunnleggende motsetning

Saksframlegget beskriver lisensfelling som hovedvirkemiddel for regulering av rovviltbestandene for å redusere framtidig skade. Samtidig ligger ulvebestanden under bestandsmålet.

Region 2 går enda lenger og beskriver lisensfelling som et virkemiddel for å «regulere utbredelsen» og hindre eventuell etablering i områder langt unna områder avsatt for yngling.

Dette viser etter FVRs syn at vedtakets reelle formål ikke først og fremst er å regulere størrelsen på en bestand som ligger over ønsket nivå. Det som søkes regulert er ulvens geografiske forekomst.

Geografisk differensiering kan påvirke interesseavveiningen og plasseringen av forvaltningsinnsatsen. Den kan ikke erstatte vilkårene i naturmangfoldloven § 18 eller gjøre selve forekomsten av ulv utenfor sonen til tilstrekkelig grunnlag for felling.

Denne motsetningen blir særlig tydelig når bestanden samtidig ligger under det nasjonale bestandsmålet.

Vedtaket bygger på muligheten for framtidig skade snarere enn et dokumentert skadebehov

Vedtaket er hjemlet i naturmangfoldloven § 18 første ledd bokstav b og begrunnes med behovet for å avverge skade på husdyr.

Saksframlegget viser at det i 2026 ble dokumentert 15 sauer drept av ulv i Kongsberg i begynnelsen av juni og to sauer drept i Midt-Telemark i midten av juni. En skade i Tokke i juli ble vurdert som usikker. Dette er konkrete skader og skal inngå i vurderingen. Men saksframlegget opplyser samtidig at siste sikre observasjon av ulv i region 2 var 16. juni og siste dokumenterte skade var 15. juni. Nemnda vet heller ikke om observasjonene og skadene skyldtes samme individ eller flere individer. Lisensfellingsvedtaket gjelder derimot to ulver i hele region 2 og bygger på antakelsen om at ulv kan dukke opp et hvilket som helst sted i regionen senere. Det er dermed et betydelig sprang mellom de konkrete skadene som er dokumentert og det geografiske og individmessige omfanget av vedtaket.

FVR mener ikke at skade nødvendigvis må ha inntruffet før § 18 første ledd bokstav b kan anvendes. Men dersom felling skal begrunnes i framtidig skade, må skadepotensialet være tilstrekkelig konkret og sannsynliggjort.

En generell konstatering av at ulv kan vandre langt og potensielt komme i kontakt med beitedyr kan ikke være tilstrekkelig. Hvis dette alene oppfyller skadevilkåret, vil i realiteten enhver ulv utenfor ulvesonen automatisk oppfylle vilkåret i § 18 første ledd bokstav b.

2025 viser hvorfor historisk skade ikke er det samme som et aktuelt fellingsbehov

Saksframlegget viser til historiske erstatningstall og tidligere skader som støtte for et generelt skadepotensial. Men det fremgår samtidig at det i 2025 ikke ble dokumentert noen skader fra ulv på sau i region 2, og at det heller ikke ble erstattet sau som drept eller skadet av ulv.

Dette illustrerer hvor sterkt skadebildet varierer mellom år.

Historiske skader kan inngå i kunnskapsgrunnlaget, men kan ikke uten videre erstatte en konkret vurdering av sannsynlig skade i den kommende fellingsperioden.

Dette gjelder særlig når siste dokumenterte skade i 2026 lå flere måneder før lisensfelling starter, og forvaltningen ikke vet om ulven eller ulvene som forårsaket skadene fortsatt befinner seg i regionen.

Hvorfor akkurat to ulver?

Sekretariatet anbefaler en kvote på to ulver «basert på erfaringer og situasjonen per 12. august 2026».

FVR kan ikke se at det foreligger noen etterprøvbare beregninger som forklarer hvorfor det dokumenterte eller forventede skadepotensialet tilsvarer nettopp to ulver.

Det er usikkert om skadene i 2026 skyldtes ett eller flere individer. Det er usikkert om disse individene fortsatt befinner seg i regionen. Det er også usikkert om det vil finne seg ulv i regionen når lisensfelling starter. Likevel fastsettes kvoten til to. En kvote etter naturmangfoldloven § 18 kan ikke etter FVRs syn bare være et antall som forvaltningen erfaringsmessig finner praktisk. Det må kunne etterprøves hvorfor akkurat dette uttaket er nødvendig for å oppfylle det lovlige formålet.

Vedtaket mangler en slik kobling.

At ulv kan dukke opp «hvor som helst» kan ikke begrunne felling overalt

Sekretariatet begrunner manglende geografisk avgrensning med at erfaringene tilsier at ulv kan dukke opp hvor som helst i regionen, og at forekomsten derfor vil være uforutsigbar. På dette grunnlaget åpnes hele region 2 for lisensfelling.

FVR mener resonnementet bør prøves kritisk.

Uforutsigbarhet om hvor et fredet dyr kan befinne seg kan ikke uten videre brukes som begrunnelse for å utvide et fellingsområde til størst mulig geografisk omfang. Dersom skadevilkåret er oppfylt på grunnlag av bestemte skader og et konkret skadepotensial, bør den geografiske avgrensningen i utgangspunktet ha sammenheng med dette skadepotensialet. Nemndas resonnement snur dette på hodet: Jo mindre forvaltningen vet om hvor ulv befinner seg og hvor skade kan oppstå, desto større blir fellingsområdet.

FVR mener dette er vanskelig å forene med kravet til et konkret, nødvendig og forholdsmessig unntak fra artens fredning.

Andre tilfredsstillende løsninger er ikke tilstrekkelig vurdert

Naturmangfoldloven § 18 andre ledd fastsetter som et selvstendig vilkår at formålet ikke kan nås på annen tilfredsstillende måte.

FVR kan ikke se at dette vilkåret er vurdert med den nødvendige konkretiseringen.

Vedtaket bygger i stor grad på prinsippet om geografisk differensiert forvaltning og på at region 2 ligger utenfor ulvesonen. Men arealdifferensiering kan ikke i seg selv bevise at ingen annen tilfredsstillende løsning finnes. Det må vurderes hvilke konkrete tiltak som kan anvendes mot de aktuelle skadesituasjonene: målrettet skadefelling, tilsyn, tidlig sanking, akutte forebyggende tiltak og andre skadeforebyggende virkemidler. Det må også vurderes om formålet kan nås med et mindre uttak eller et mindre fellingsområde.

FVR kan ikke se at vedtaket inneholder en slik konkret sammenligning.

Region 2 har selv dokumentert hvor raskt genetisk viktige ulver kan dukke opp – og hvor sent de kan identifiseres

Saksframlegget inneholder opplysninger som etter FVRs syn burde ha fått langt større betydning.

Tidlig i beitesesongen 2026 ble en genetisk viktig hannulv med finsk-russisk opphav – et F0-individ – registrert i regionen. Saksframlegget understreker selv at slike individer har stor betydning for den skandinaviske ulvebestanden og at målet er at de skal etablere seg og reproducere. Denne ulven ble senere felt etter beslutning fra Klima- og miljødepartementet.

Enda mer illustrerende er opplysningen om et F1-individ som også ble påvist i region 2.

Det ble først gitt skadefellingstillatelse på individet. Først senere viste DNA-analyser at ulven var avkom etter Setten-hannen. Saksframlegget erkjenner uttrykkelig at forvaltningen ikke kjente denne genetiske statusen da skadefellingstillatelsen ble gitt.

Forvaltningens eget beslutningsgrunnlag dokumenterer dermed at en genetisk verdifull ulv kan befinne seg i region 2 og være gjenstand for felling før forvaltningen vet at individet er genetisk verdifullt. Likevel åpnes hele regionen for lisensfelling.

Beskyttelsen av genetisk verdifulle individer er reaktiv og kan komme for sent

Vedtaket gir statsforvalterne myndighet til å treffe nødvendige tiltak dersom det foreligger kunnskap om et genetisk verdifullt individ. Problemet ligger nettopp i ordene «ved kunnskap».

En genetisk viktig ulv må først oppdages, DNA-materiale må sikres, prøven analyseres, individet identifiseres og informasjonen nå forvaltningen før beskyttelsen kan iverksettes. F1-individet omtalt i saksframlegget demonstrerer at dette tidsgapet er reelt. En hittil uidentifisert F0- eller F1-ulv kan dermed være et lovlig jaktobjekt under lisensfelling frem til dens genetiske status blir kjent.

FVR mener dette er særlig alvorlig i en bestand hvor saksframlegget selv opplyser at gjennomsnittlig innavlskoeffisient har økt til 0,24.

Nemnda erkjenner usikkerheten – men avviser likevel føre-var-prinsippet

Vedtaket fastslår uttrykkelig at naturmangfoldloven § 9 ikke anses relevant. Sekretariatet begrunner dette med at ulvebestanden er godt undersøkt og at det foreligger gode årlige bestandsregistreringer.

FVR mener dette bygger på en for snever forståelse av føre-var-prinsippet.

Det avgjørende er ikke bare om forvaltningen kjenner bestandens omtrentlige størrelse. Det må også vurderes hvor sikkert man kjenner virkningen av den konkrete beslutningen.

Saksframlegget erkjenner at forvaltningen ikke til enhver tid kan identifisere genetisk verdifulle individer. Det erkjenner samtidig mulig uregistrert dødelighet gjennom blant annet ulykker, naturlig død og ulovlig avliving, og at uttak også kan skje gjennom skadefelling, lisensfelling i andre norske regioner og svensk forvaltning.

Dette er usikkerhetsmomenter som gjør § 9 relevant. At kunnskapen om bestanden er omfattende innebærer ikke at usikkerheten om konsekvensene av ytterligere uttak forsvinner.

FVR mener det er rettslig problematisk at nemnda ikke bare tillegger § 9 liten vekt, men uttrykkelig erklærer bestemmelsen irrelevant.

Samlet belastning konstateres – den analyseres ikke

Saksframlegget viser til kjent avgang, mulig ukjent dødelighet, skadefelling og lisensfelling i andre norske regioner og Sverige. Deretter konkluderer sekretariatet med at den samlede belastningen ikke blir for stor ved uttak av to ulver i region 2.

FVR kan ikke se den konkrete analysen som forbinder premissene med konklusjonen.

Det fremgår ikke hvilket samlet uttak som er lagt til grunn, hvilke kvoter i øvrige norske regioner som er inkludert, hvilket svensk uttak som er forutsatt, hvordan dette påvirker sannsynligheten for ny måloppnåelse, eller hvordan den genetiske belastningen er vurdert. Det er ikke tilstrekkelig å nevne belastningsfaktorene og deretter konstatere at belastningen ikke blir for stor.

Naturmangfoldloven § 10 krever en vurdering av den samlede belastningen bestanden er eller vil bli utsatt for. Når bestanden allerede ligger under bestandsmålet, skjerpes behovet for en konkret og etterprøvbare vurdering.

Påstanden om at streifulver «i liten grad» påvirker bestandsmålet er for kategorisk

Sekretariatet begrunner uttaket blant annet med at felling av streifulver «i liten grad påvirker antall ynglinger som skal oppnås innenfor ulvesonen».

FVR mener denne betraktningen er utilstrekkelig.

En streifende ulv er ikke biologisk irrelevant for framtidige ynglinger fordi den på fellingsøyeblikket befinner seg utenfor ulvesonen. Streifulver er nettopp individer som kan vandre, etablere seg, inngå i par og reproducere. Dette gjelder med særlig styrke genetisk verdifulle immigranter. Regionens egne erfaringer fra 2026 demonstrerer dette, da et F0-individ og et F1-individ ble registrert.

Det kan derfor ikke legges til grunn som en generell premiss at ulver som befinner seg i region 2 i liten grad har betydning for framtidig måloppnåelse eller genetisk utvikling.

Fellingsperioden til 31. mai krever en særskilt vurdering

Lisensfelling kan pågå fra 1. desember til 31. mai. Dette er en svært lang fellingsperiode som strekker seg inn i ulvens reproduksjonstid.

Dersom et individ etablerer par eller revir i regionen i løpet av vinteren, endrer både den biologiske og dyrevelferdsmessige situasjonen seg vesentlig. Dette er særlig relevant fordi en begrunnelse for hele-region-vedtaket er at ulvens forekomst er uforutsigbar. Den samme uforutsigbarheten innebærer at et individ som ved jaktstart antas å være streifende senere kan etablere seg.

FVR mener derfor at vedtaket skulle inneholdt klare og bindende sikkerhetsmekanismer knyttet til pardannelse og reproduksjon, og ikke bare en generell fellingsadgang frem til 31. mai.

Mangelfull utredning og begrunnelse

FVR mener manglene også må vurderes etter forvaltningsloven §§ 17, 24 og 25.

Det er ikke tilstrekkelig at vedtaket gjengir lovens vilkår og viser til sekretariatets vurderinger. I en sak om uttak av en fredet og kritisk truet art må det fremgå på en etterprøvbare måte hvilke faktiske og rettslige forhold som bærer konklusjonen.

Det fremgår ikke tilstrekkelig hvorfor kvoten er satt til to ulver, hvorfor hele regionen skal være fellingsområde, hvorfor skadepotensialet oppfyller nml§ 18 første ledd bokstav b over hele dette området, hvorfor andre løsninger ikke er tilfredsstillende, eller hvordan den samlede belastningen konkret er beregnet.

Nemndas kompetanse er dessuten begrunnet med én slutning – at regionen ikke har eget ynglemål og at nemnda «følgelig» har myndighet – uten noen nærmere drøftelse av ordlyden i rovviltforskriften § 7, forskriftskommentarene eller betydningen av at det nasjonale bestandsmålet faktisk ikke er nådd.

FVR mener dette ikke tilfredsstillende de kravene til utredning og begrunnelse som må stilles til et vedtak om uttak av en fredet og kritisk truet art.

Konklusjon og krav

FVR mener vedtaket ikke kan opprettholdes.

Det nasjonale bestandsmålet for ulv er ikke nådd. Likevel åpner region 2 for lisensfelling av to ulver over hele regionen. Nemndas kompetanse bygger på en forutsetning om at fravær av regionalt ynglemål automatisk innebærer myndighet til å fastsette kvote.

FVR mener denne forståelsen ikke følger uttrykkelig av ordlyden i rovviltforskriften § 7, og at forholdet mellom forskriftens positive kompetansevilkår, forskriftskommentarene, etablert forvaltningspraksis og årets nasjonale bestandssituasjon må prøves uttrykkelig av Klima- og miljødepartementet.

Vedtaket bygger videre i stor grad på et generelt framtidig skadepotensial og ønsket om å begrense ulvens utbredelse. Det foreligger ikke en tilstrekkelig etterprøvbar kobling mellom de konkrete skadene i 2026 og en generell fellingsadgang for to ulver i hele regionen.

Soneforvaltningen kan ikke behandles som om ulvesonen avgrenser artens naturlige utbredelsesområde. Naturmangfoldloven § 5 krever at arten og dens genetiske mangfold ivaretas på lang sikt i sitt naturlige utbredelsesområde, og § 4 understreker hensynet til artsmangfold og økologiske prosesser i fungerende økosystemer. Disse bestemmelsene er ikke til hinder for geografisk differensiert forvaltning, men de setter en overordnet rettslig ramme for hvordan den kan praktiseres.

Samtidig viser regionens eget saksgrunnlag at genetisk verdifulle F0- og F1-individer faktisk har forekommet i region 2 i 2026, og at den genetiske statusen til ett av disse individene først ble kjent etter at skadefellingstillatelse var gitt. Dette dokumenterer svakheten ved en ordning hvor beskyttelsen først aktiveres når forvaltningen kjenner individets genetiske status.

FVR mener at vurderingene av andre tilfredsstillende løsninger, føre-var-prinsippet og samlet belastning ikke tilfredsstillende de kravene til konkret og etterprøvbar begrunnelse og krever derfor:

1. at Rovviltnemnda omgjør vedtaket og fastsetter kvoten for lisensfelling av ulv til null,
2. at vedtaket gis utsatt iverksetting etter forvaltningsloven § 42 frem til klagen er endelig avgjort,

3. at Klima- og miljødepartementet, dersom nemnda ikke omgjør vedtaket, foretar en uttrykkelig og selvstendig rettslig prøving av om rovviltforskriften § 7 gir region 2 vedtakskompetanse når regionen ikke har regionalt bestandsmål for ulv samtidig som det nasjonale bestandsmålet ikke er nådd,
 4. at det redegjøres konkret for hvilket rettslig grunnlag som tilsier at fravær av regionalt bestandsmål skal likestilles med oppfyllelse av kompetansevilkåret i rovviltforskriften § 7,
 5. at det dokumenteres hvilket konkret skadepotensial som begrunner felling av to ulver i hele region 2,
 6. at det dokumenteres hvorfor kvoten er satt til nettopp to ulver og hvorfor et mindre uttak eller nulluttak ikke er tilstrekkelig,
 7. at det foretas en konkret vurdering av andre tilfredsstillende løsninger etter nml § 18,2
 8. at den geografisk differensierte forvaltningen vurderes uttrykkelig opp mot forvaltningsmålene i naturmangfoldloven §§ 4 og 5, herunder skillet mellom administrativ ulvesone og artens naturlige utbredelsesområde,
 9. at den samlede belastningen fra lisensfelling, skadefelling, annen menneskeskapt dødelighet, mulig ukjent dødelighet og svensk uttak vurderes konkret og etterprøvbart etter naturmangfoldloven § 10,
 10. at naturmangfoldloven § 9 vurderes på nytt, herunder usikkerheten knyttet til uidentifiserte genetisk verdifulle individer,
 11. at det foretas en særskilt vurdering av risikoen for felling av F0- og F1-individer før deres genetiske status er kjent,
 12. at fellingsperioden frem til 31. mai vurderes særskilt ut fra hensynet til pardannelse, reproduksjon og dyrevelferd, og
 13. at vedtakets utredning og begrunnelse vurderes opp mot forvaltningsloven §§ 17, 24 og 25.
- På denne bakgrunn ber Foreningen Våre Rovdyr om at klagen tas til følge og vedtaket oppheves.

Med vennlig hilsen Foreningen Våre Rovdyr

Alette Sandvik, Daglig leder

Hege O'Wiidt, Rådgiver